

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V HABARTOVĚ

ROČNÍK 3.

ČÍSLO 1

ČERVEN 2020

Projekt Nováčky na ZUŠ Habartov pokračuje

Jak jsme se již dříve zmínili, žáci a učitelé naší školy se v rámci tzv. šablon zapojují do různých aktivit, které výrazně oživují a prohlubují výuku. Důležitým posunem v projektu bylo zapojení žáků výtvarného oboru. Ti si už v 1. pololetí a následně v lednu užili setkání s odborníkem z praxe – výtvarníkem Mgr. Pavlem Nováčkem.

V lednu pak proběhly další dvě setkání, tentokrát s PhDr. Ing. Petrem Weinlichem, PhD. První z nich bylo určeno opět výtvarníkům a děti se při něm učily vytvářet videoklip. Na druhém setkání se hudebníci seznamovali s možnostmi vytváření elektronické hudby. Pan Weinlich tak předvedl, jak se dají zapojit digitální technologie do výuky ve výtvarném i hudebním oboru.

více o projektu na str. 5 - 7

KONCERT V ZAHRADĚ

Začíná léto a děti i učitelé se snaží na poslední chvíli dohnat, co se dá. Škola po dlouhé přestávce opět začíná ožívat

Ted', před uzávěrkou tohoto vydání se všichni pilně připravují na úterní koncert. V okamžiku, kdy se vám vytištěný časopis dostane do rukou, už nejspíš budete

tušit, jak to všechno dopadne – bude pěkné počasí, nebo se celá akce přesune dovnitř do tělocvičny?

My ovšem nevlastníme věštec-kou kouli, tak nám nezbyvá než doufat. Ať tak, nebo tak, motýli dozajista přiletí, už teď se nám tu začínají houfovat.

MOTÝLI

Ze zahrádky se ozývá divoké chroupání. Housenky se starají jen o potravu, hlavní je být co nejrychlejší. Housenky nás připravují o část úrody a pranic je nezajímají naše starosti.

MOc jsme si té školy letos neužili. A že jsme se do ní těšili! Dokonce se vyskytli takoví žáci, kteří se do školy vrátili, i když je k tomu nikdo nenutil.

TÝden – právě tolik času zbývá do konce školního roku. A přichází léto, koupání, výlety, houbaření. Prostě krásné prázdniny.

Lidé se rozprchnou po celé vlasti, možná i dál. Ulice ve městech se vyprázdňují, kdo by tam v tom vedru co dělal? Svět upadne do líného odpočinku.

A motýli se vydají na svatební let, aby existence jejich rodu nezanikla spolu s jejich krátkým životem. Tak leťte!

redakce

Gabriela Jiterská

MAREK NEBO ORION?

Přes tiché černé nic se ozval hlasitý výkřik.

„Hej, Marku! Marku, už jsi to slyšel?“

„Asi ne. Co potřebuješ?“ ozvalo se z druhé strany oblohy.

„Marku, právě tě přejmenovali. Už nejsi Marek, ale Orion.“

„Ale mně se Marek líbí víc než nějaký Orion,“ obořil se Marek na Štřelce.

„Mně nenadávej,“ odpověděl klidně Štřelec, „já s tím nic nenadělám. A ty konec konců taky ne.“

„Co se děje?“ ozvala se z jiné části temnoty Panna.

Ted' se do debaty vložil i starý Lev, který se rozhodl, že situaci všem pořádně vysvětlí. „Marek je správný kluk. Kdysi dávno zabil obřího vlka holýma rukama a tím zachránil svou sestru a matku.

PŘÍBĚH O MARSU

Byl jednou jeden kluk, který bydlel na Marsu. Zajímal se o svou planetu už léta, měl to tam velice rád. Ven ale mohl jen ve skafandru.

Jednoho dne zmizela z Marsu všechna pohoří. Vzali je mimozemšťané. Celý Mars byl najednou úplně placatý. Kluk se snažil mimozemšťany přemluvit, ale ti mu nerozuměli.

Zeptal se: „Kam jste dali naše hory?“

Oni na to: „Gg1572tgf.“

Kluk: „Odkud jste?“

Oni: „Hhfgt11597.“

Kluk nevěděl, co má dělat. Neznal jejich řeč, ale takhle se s nimi nedomluví. Šel tedy zpátky do svého modulu a přemýšlel. Napadlo ho, že se musí vrátit na zem a sehnat slovník mimozemšťanštiny. Tak také učinil. Postupně se učil, že *E13* je ahoj, *359lko* znamená hory, a tak pokračoval dál a dál.

Proto, když zemřel, mu bohové dovolili odejít sem. Každý jsme si to přece museli nějak zasloužit, ne?“

Tmou to souhlasně zabručelo.

„Jenomže to má háček,“ pokračoval Lev. „Ted' se na Zemi přemnožil jistý druh lidí, kteří si říkají Řekové. Mají své smyšlené bohy a ti bohové mají syny a dcery. A jeden takový boží syn nedávno zemřel. Protože je to syn boha (jiný důvod to jistě nemá), rozhodli se oni Řekové, že po něm pojmenují souhvězdí. Marek se jim líbil ze všech nejvíce a tak si vybrali jeho.“

Ze všech koutů oblohy se začal ozývat rušný hlahol. Někdo se smál, jiný nadával a všechny z toho začínala bolet hlava.

„No tak, klid!“ ozval se Lev. „Přesně jak řekl Štřelec: my s tím nic nenaděláme. Můžeme nadávat, nebo se smát, ale ničemu tím nepomůžeme. Nebo lidem odpustíme jejich domýšlivost a smíříme se s tím. Nakonec, oni určitě netušili, že se Marek jmenuje Marek. Jak by také mohli?

HVĚZDNÉ DRÁHY

Žáci literárně dramatického oboru se spolu s klavíristy chystají na Koncert v zahradě. Projekt, na kterém se všichni podíleli, nazvali Hvězdné dráhy. Co si ale pod takovým slovním spojením máme vlastně představit?

Na následujících třech stranách si přečtete, jak naši dramatici vnímají dění ve vesmíru.

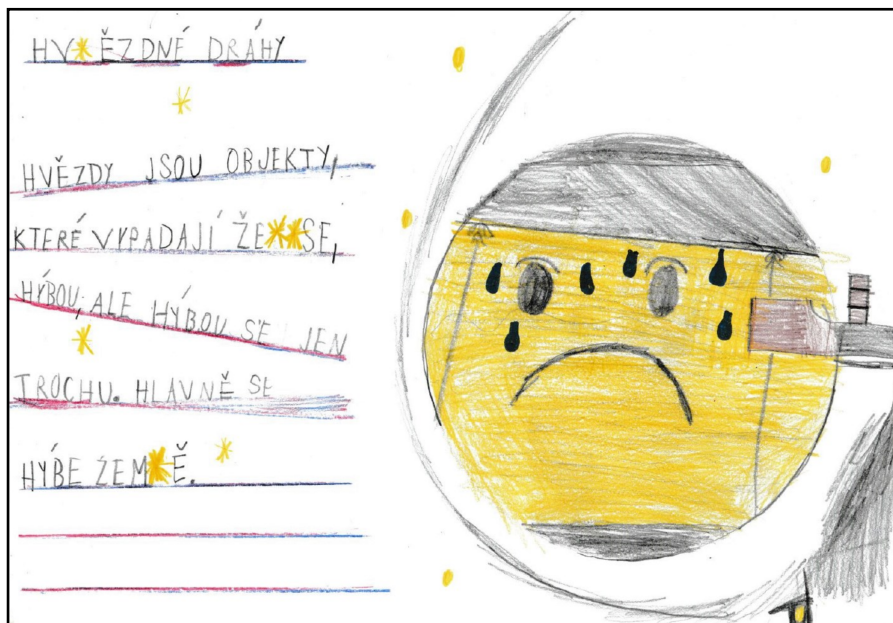
Odpusťme jim tedy.“

Nebe se zase uklidnilo, ale sem tam se ještě odněkud ozvalo tiché bručení.

„Stejně nemám ty Řeky vůbec rád,“ uzavřel to Marek, „ovládají půlku světa a ted' se cpou i do vesmíru.“

Všichni s ním hlasitě souhlasili.

Matěj Tvrz

Když se vše naučil, vrátil se na Mars. Šel za mimozemšťany a dozvěděl se, proč hory sebrali. Měly jim posloužit jako nové sídlo. Řekl jim, že hory jsou u nich obrovské a bylo by hezké, kdyby zůstali na Marsu pořád tak krásné výhledy. To mimozemšťané uznali a společně s klukem vybrali jedno pohoří, které osídlí. Nepadl jediný

výstřel ani neproběhla žádná rvačka.

Společně nakonec žili na Marsu pohromadě a z výšky se smáli lidem na Zemi, proč jen spolu proboha stále bojují.

Matěj Nevosad

JAK SE STAVÍ HVĚZDNÉ DRÁHY

Byly jednou tři planety a ty mezi sebou válčily. Už je to nebavilo, protože nikdo nevyhrával. Rozhodly se, že uzavrou mír. Na každé planetě žil jeden šikovný mimozemšťan – na červené Silničář, na žluté Kolejník a na oranžové byl Hvězdář. Ti se snažili planety propojit, aby se mimozemšťani mohli navštěvovat. První to zkoušel Silničář, ale nepovedlo se mu to. Druhý to zkoušel Kolejník, ale koleje se mu rozpadly. Dlouho dumali, proč se jim to boří. Nakonec zjistili, že se planety otáčejí kolem své osy – proto silnice ani koleje nevydrží. Vše zachránil Hvězdář, který propojil planety hvězdnými drahami. Od té doby se mají všichni mimozemšťani rádi.

Ondřej Novotný

PADAJÍCÍ HVĚZDY

Byl jednou jeden král a ten měl dvě dcery a jednoho syna. Všichni tři milovali hvězdy a jejich pozorování. První dcera nejraději pozorovala Polárku. Vymýšlela si o ní příběhy a každou novinku si zapisovala. Druhá dcera měla ráda Venu. Neustále pozorovala souhvězdí Liry a Vega jí přišla prostě nejkrásnější. Králův syn ovšem žádnou takovou hvězdu ani souhvězdí neměl. Nejraději totiž pozoroval padající hvězdy.

Jednoho dne král řekl: „Děti moje, jsem již velice starý a brzy bude muset usednout na trůn někdo z vás.“ Nechal jsem vás celou dobu pozorovat vesmír. Kdo z vás si vybere nejzajímavější objekt, bude králem nebo královnou.”

Obě dcery okamžitě běžely pro své zápisky a příběhy, jenom syn zůstal stát. Král se tomu podívil.

Syn řekl pouze dvě slova: „Padající hvězdy!“

„Padající hvězdy?“ zeptal se král. „Copak hvězdy padají? A kam? Ne, to je hloupost, nic takového neexistuje!“

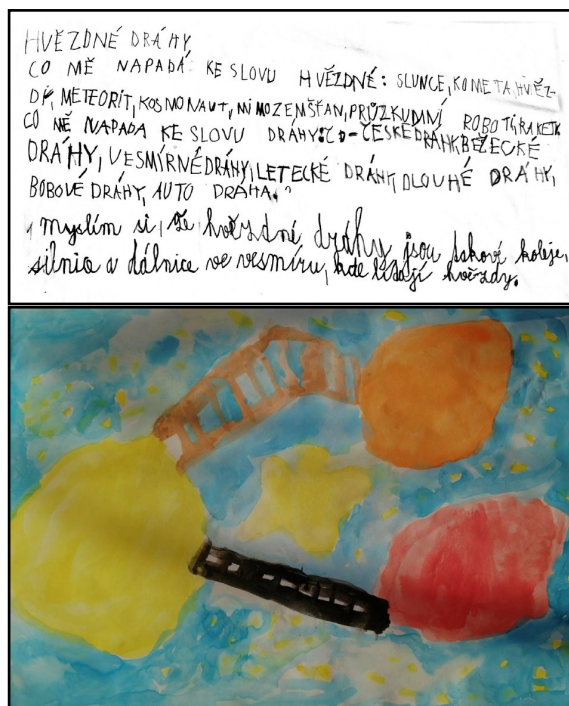
Král se na svého syna rozzlobil a vyhnal ho. Mezitím přiběhly dcery se sešity a jedna povídala přes druhou.

Syn šel do pokoje a rozbřečel se: „Padající hvězdy existují a jsou velice zajímavé. Tolik otázek mě napadá, že ani nejdou spočítat, ale otec mi nikdy nebude věřit.“

O hodinu později přišel rozčilený král a začal křičet: „Jestli do tý dne přijdeš s důkazem, že nějaký takový výmysl existuje, dovolím ti být králem, ale pokud ne, vyhodím tě z hradu!“

Domluvil a práskl za sebou dveřmi. Syn se rozbřečel ještě víc a usnul.

Ráno vstal a šel na snídani. Viděl za dveřmi otce, jak snídá, tak radši odešel a nasnídal se později. Pak se postavil k dalekohledu a chtěl hledat důkazy. Jenže padající hvězdy jsou vidět pouze v noci! Syn byl smutný, a tak k dalekohledu pustil sestry a šel na zahradu. Večer si lehl na trávu a pozoroval oblohu, když najednou spadla hvězda. Na zahradu si bral svého plyšáka Maxe, kterému sdělil: „Hele, Maxi! Padá hvězda, něco si přeji!“

Také syn zavřel oči a myslel na své přání. Druhý den napsal první poznámku k padajícím hvězdám: Padající hvězdy jsou objekty pozorovatelné pouze v noci. Takovéto poznámky si vytvářel celý týden a k tomu si kreslil obrázky.

Přišel čas ukázat otci pravdu! Přišel do velké síně se skicákem plným zápisků. Otec povýšeně promluvil: „Tak synu, oslň mě!“

A syn začal povídat. Když dopověděl, král seděl a upřeně se díval na skicák. Byl oslněn! Nevěděl, co má říct a docela se styděl za to, jak na něj křičel před týdnem.

„Synu, ty jsi mě opravdu překvapil,“ řekl a pokračoval: „Proto jsem se rozhodl jmenovat tě králem.“

V následujících dnech se chystala korunovace. Pekly se dorty, rozvíjel se červený koberec, přinášely se květiny, ozdoby a další věci. Sestry byly našťavané, protože se nedostaly na trůn.

V den korunovace byl princ nervózní, bál se. Poddaní seděli na židlích a čekali. Princ přišel ke stolu a král mu nasadil na hlavu korunu. Oslavy trvaly tři neděle a každou z nich nový král vyprávěl o padajících hvězdách. Pak kraloval spravedlivě a poctivě a žil šťastně až do smrti.

Tereza Nevosadová

NEJJASNĚJŠÍ HVĚZDA

Byla jednou jedna hvězda a ta se jmenovala Zajda. Byla krásná a veselá, ale na obloze se objevovala pouze jedenkrát v roce. Tehdy zářila ze všech hvězd nejvíc. A další ráno se vždy chodilo koledovat.

A tak každý chlapec na Zemi chodil po domech a vysloužil si dobroty. Když zas nastal večer, hvězda zhasla, ale všichni věděli, že ji za rok uvidí znova.

Štěpán Čopák

MALINKÁ PLANETKA LILI

Daleko od naší galaxie poletují různé země. Jsou placaté, zalesněné a drží se stále velmi blízko sebe. Na jedné z těchto zemí žijí Liliputi. Jsou to veselí, malí tvorové, kteří hrají všemi barvami. Žijí zde už od pradávna. V Liliputštině znamená Liliput malý muž a protože i jejich země je velice malá, pojmenovali ji Lili.

Kdybychom se na Lili podívali shora, viděli bychom spousty barevných teček pohybujících se po celém jejím území. Každá ta tečka je jeden Liliput. Ve velkých tlačenicích se jeden Liliput tlačí na druhého a často to nedopadá moc dobře.

„Tak takhle by to už vážně dál nešlo,“ začal schůzi pětičlenné rady Červeňáček 46. „Tohle už opravdu není v pořádku. Během jednoho týdne spadlo přes okraje naší země osmnáct Liliputů!“

„Musíme zabránit tlačenicím! Tak zachráníme spousty životů, které nám bere propast pod námi. Otázkou je ale jak?“ řekla Fialka 384.

„Já mám návrh,“ přihlásil se o slovo Liliput Zeleňák 4. „Nevím, jestli budete souhlasit, ale vyslechněte mě. Zabránit tlačenicím by se dalo jediné tak, že by každý z nás musel stát jen ve vyhraze-

ném poli.“

„Musíte uznat, že to je pěkná hloupost! Jak budeme chodit do práce, odvádět děti do škol, nakupovat a podobně?“ ozvala se Fialka 348. Dav souhlasně zašuměl.

„Pokusme se tedy alespoň zmírnit kruté následky tlačenic a naplníme pod celou naši zemi velkou síť. Všichni přece víme, že naše země není tak velká,“ zkusil to ještě jednou Zeleňák 4.

„A to je taky pěkná hloupost!“ spustil Růžovka 228. „To mi teda řekni, kdo bude vyrábět tak velkou síť? Na to je přece jen naše země moc velká - to za prvé. Za druhé - může mít někdo jistotu, že se síť neprotrhne? Nemůže! A za třetí - jak chceš napnout síť pod celou zem, když je placatá? Nijak! Prostě to nejde! Napláčneš ji na spodek země a to je k ničemu!“

„Tak mi řekni něco lepšího,“ ohradil se Zeleňák 4.

„Řeknu. Všichni víme, že na Lili je hodně stromů. Stavět umíme. Postavme tedy druhé patro!“

„Hloupost,“ protestoval Zeleňák 4. „Podle tebe by se měla porazit většina stromů jen pro druhé patro? Čím pak budeme topit? Taky nemůžeme mít jistotu, že celé druhé patro nespadne všem

na hlavu. A opravdu rád bych tě viděl stavět, když budou všude kolem tebe nalepení jiní Liliputi.“

„Á, vidím, že to tu jen spěje k hádce,“ podotkla Fialka 384. „Vzbud'te raději toho spáče, kolega Oranžák 12 z toho vašeho hádání usnul.“

Zeleňák 4 a Růžovka 228 zatřáslí Oranžákem 12.

„Co děláte!“ hned se rozkřikl. „Kdybyste jen věděli, jaký se mi zdál parádní sen. Představte si, rozeběhl jsem se po letišti a vyskočil tak vysoko, že jsem se chytil nějaké země podobné té naší a stáhl jsem ji přesně vedle Lili! To vám bylo místa.“

„Oranžáku, to je nápad!“ Zvolal Červeňáček 46.

Příštího dne se Liliputi z rady sešli na letišti. Každý z nich nastoupil do jednoho letadla opatřeného řetězy a zamířili k nejbližší zemi. Pomocí řetězů ji vzali do vleku a přitáhli k Lili. Tak to zopakovali ještě dvakrát a pak teprve přistáli. Dokázali to! Všichni Liliputi se rozeběhli na nová území. Žádná tlačenice. Volnost. To vše jen díky Oranžákovu snu.

Co to je vlastně sen? Možná zpráva, kterou nám posílají hvězdy po hvězdných drahách.

Alena Tvrzová

V rámci projektu Nováčky na ZUŠ Habartov se v lednu letošního roku uskutečnil program nazvaný Jak se dělá písnička pod vedením pana Petra Weinli-cha.

Ten v první části výuky ná- zorně předvedl žákům, jak lze v počítači vytvářet hudbu, upravovat ji a mixovat, to vše pomocí profesionálního programu pro hudební tvorbu.

Ve druhé části si žáci nejdří- ve vyzkoušeli pod vedením lek- tora vytvořit vlastní skladbu do předem nastaveného rytmu, ná- sledně pak už pracovali samo- statně. Za pomoci zvuků růz- ných hudebních nástrojů tvořili jednotlivé krátké melodie, které se pak snažili dohromady tak, aby byla výsledná skladba ryt- micky a melodicky jednotná.

Jiří Pavlas

Dnes byl v naší škole výji- mečný den. Navštívil nás pan Weinlich, který umí nahrávat elektronickou hudbu. Poté, co jsem přijela autobusem do Ha- bartova, jsem se rychle rozeběh- la do hudebky. Za chvíli jsem už seděla s ostatními dětmi v učebně nauky.

Pan lektor nám povídal o tom, jak se tvoří elektronická hudba, jaké má výhody a nevý- hody oproti hudbě hrané doo-

pravdy. Měla jsem radost, když jsem si mohla nahrávání vy- zkoušet. Společně s ostatními dětmi jsme vytvořili podklad k písničce. Dnešní den jsem si opravdu užila.

Alena Tvrzová

Během školního roku nás několikrát navštívil výtvarník Pavel Nováček a my jsme se tak společně s mladšími žáky mohli přiučit novým technikám v ma- lování.

Pan Nováček nám ukázal své práce, které maloval inkoustem nebo tuší přes akryl. Tato tech- nika vytváří zajímavou strukturu

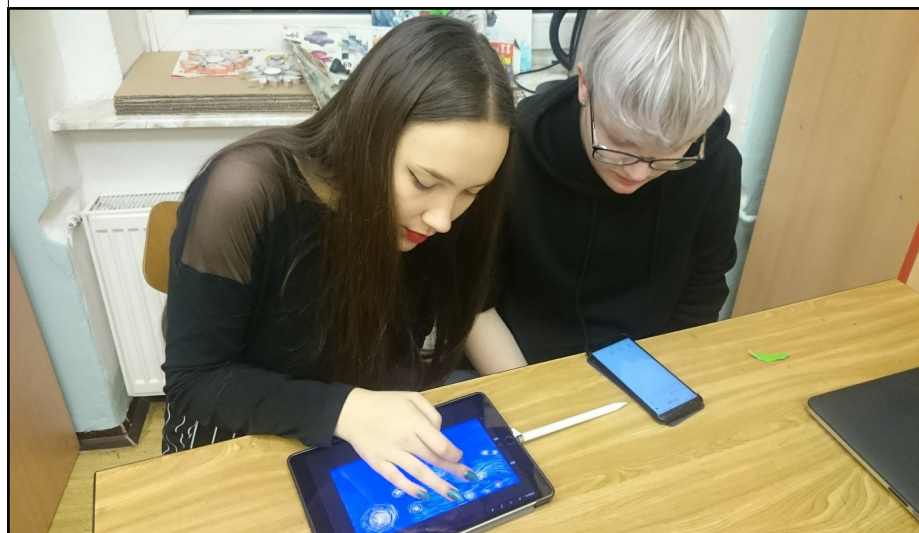
na obrázku. Prvním našim úko- lem pak bylo namalovat hrad nebo zříceninu stejnou techni- kou. Nejdříve jsme hrad načrtli a poté jsme místa, která jsme na obrázku chtěli zachovat bílá, přetřeli speciální barvou. Po zaschnutí barvy jsme začali ma- lovat různobarevnými inkousty. Místa, která se nepodařilo za- chovat bílá, jsme tak mohli zno- vu vytřít hadříkem. Hotové prá- ce díky použití inkoustu spolu s barvou dostaly strašidelný ná- dech. Obrázky se povedly – jak nám starším, tak i těm nejmlad- ším.

Dalším úkolem bylo vytvořit obraz z novin. Každý z nás si vybral dva verše z básně a snažil se z nich vytvořit výtvarné dílo. Dostali jsme noviny, které jsme trhali do požadovaných tvarů a lepili na čtvrtku. Jakmile jsme měli koláž hotovou, natiskli jsme na papír ty dva verše. K tomu jsme použili tiskátka. Mla- dí žáci si ke zpracování vybírali většinou zvířátka, my starší jsme si troufli i na jiné motivy. Vše se nakonec povedlo, přesto- že trhání a lepení novin do poža- dovaného tvaru lehké nebylo.

Moc jsme si užili zkoušení nových technik a děkujeme pa- nu Nováčkovi za to, že s námi měl trpělivost.

Adéla Marková

V pátek 24. ledna jsme se v odpoledních hodinách jako obvykle sešli na výtvarce. Navečer za námi přišel lektor Petr Weinlich. Nejprve nám vysvětlil, co nás čeká – zkusíme si, jak se dělá videoklip.

Rozdělili jsme se na skupinu starších a mladších dětí a postupně se pustili do práce. Nejdříve jsme si nakreslili pozadí a postavíčky bez hlav, pak jsme si vymysleli, co budeme říkat a natočili video s našimi hlavami.

Pokračovali jsme v další činnosti, a když bylo video hotové, pan Weinlich si sbalil věci a odešel. My také.

Lucie Žoldánová

Čekala jsem pátek jako každý jiný, ale mýlila jsem se. Když jsme přišli do školy, překvapila nás milá návštěva. Vzájemně jsme se představili a zjistili jsme, že jde o lektora Petra Weinliche.

Rozdělil nás do třech skupin – nejmladší děti, starší a nás dvě nejstarší žákyně. Lektor nejprve zadal práci mě s Adélkou Markovou. Půjčil nám svůj tablet, abychom si mohly vyzkoušet výtvarnou techniku na jiném zařízení než obvykle. Shodly jsme se na malbě Vincenta van Gogha Hvězdná noc.

Poté si vzal do parády skupinu starších žáků, se kterou natáčel krátký dialog za použití techniky greenscreenu.

Mezitím nejmladší žáci tvořili pozadí ke svému dialogu. Po dokončení této fáze se obě skupiny prohodily.

Já s Adélkou jsme nadále pokračovaly ve své práci, jen občas jsme nahlédly pod ruce ostatním.

Když bylo vše dokončené, všichni společně jsme se zasmáli nad výsledky naší práce.

Gabriela Jiterská

Dostali jsme možnost zkusit si, jak se dělá videoklip. Učili jsme se, jak zacházet s fotoaparátem, jak používat světla nebo jak se dělá greenscreen. Poté jsme navrhli svůj vlastní dialog.

Při samotném natáčení jsme si rozdělili úlohy kameramana, osvětlovače a herce. Nakreslili jsme si vlastní těla a pozadí. No a nakonec zbývalo už jen upravit video v počítači.

Jiní žáci pro změnu kreslili s použitím tabletu. Vyzkoušeli si různé techniky, až nakonec vzniklo známé dílo Hvězdná noc od malíře Vincenta van Gogha.

Řekla bych, že na této hodině se každý naučil něco nového.

Pavla Karasová

Robert Louis Stevenson

CESTA

Až budu velký, odejdu prostě
někam, kde zlaté jablko roste,

kde jiné nebe nad hlavou běží,
až tam, kde ostrovy papoušků leží,

kde papoušky kakadu a kozy
Robinson na lodi vozí...

Až budu velký, nedám na rady
a odjedu někam mezi zahrady,

kde pod sluncem na každé míli
potkáš jeden minaret bílý,

kde drahé koření zdálky i zblízka
na trhu váží stříbrná miska,

kde stojí zeď okolo Číny
a kolem poušť je bez květiny,

kde znějí zvony, hlasy a bubny
všech měst za našimi humny,

kde jako oheň horký les roste,
velký jak Anglie a vyšší než kostel,
les plný opic, kde kokosové ořechy
trhají černé děti ze střechy,

kde sukovitý krokodýl
leží a mrká v řece Nil,

kde loví ryby rudí ptáci,
kterým se říká plameňáci,

kde v džungli zleva i zprava
čihá zlá tygří hlava,

kde tygr mlsně pročítá stopy,
tištěné kopýtkem antilopy...

Až budu velký, odejdu prostě
na poušť, kde písek roste,

kde je jen písek a jeho stín
a prázdná města a náměstí,

kde ze všech dětí, princů a kominíků
stali se vážní a dospělí lidé v mžiku,

kde na ulici, jak už víš,
nepotkáš dítě ani myš,

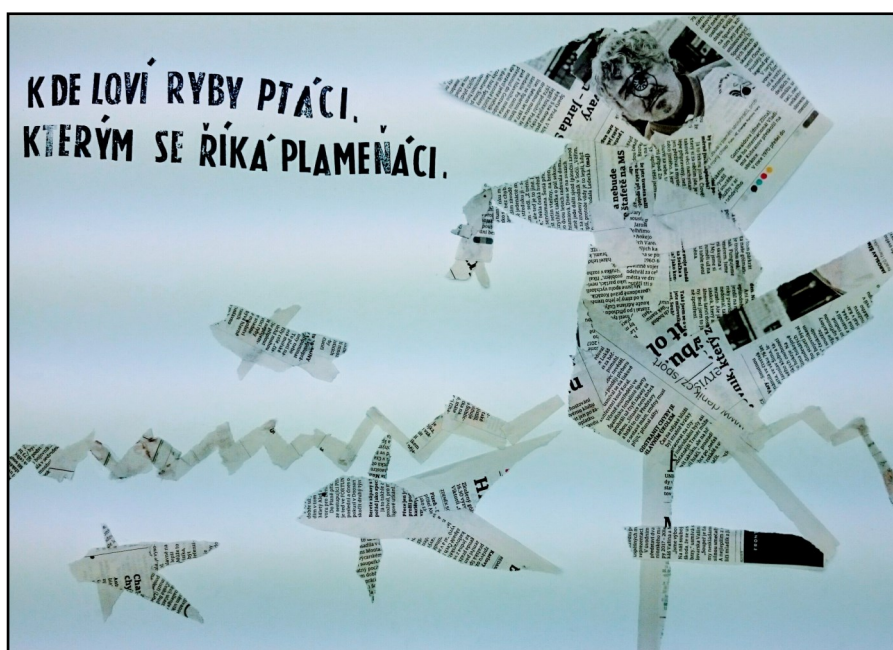
tam, kde se pokojně dlouhá noc snáší
a všechny lucerny tichoučce plácí.

Až budu velký, nebudu se loudat,
nasednu ráno na velblouda,

přijedu tam a v každé ložnici
rozsvítím lampu, lustr a svíci,

a ze všech obrazů na stěnách,
z bitev a králů, setru prach –

a pak si budu hrát v koutku a tiše
s hračkami kluka z egyptské říše...

SOUTĚŽE

Soutěže ZUŠ byly v letošním roce bohužel přerušeny ve svém průběhu, takže se mnozí úspěšní žáci nemohli zúčastnit dalších postupových kol.

Tak se nakonec zbytečně (tedy zbytečně určitě ne, vždyť hudba má hlavně přinášet radost) připravovali na okresní kolo soutěže kytaristky Pavla Hollá a Diana Kopřivová, klavíristky Barbora Švecová a Nela Hlaváčová a klavíristi Michal Krejčí a Kristián Kneisl.

Naopak okresní kolo soutěže ve hře na housle se ještě konalo, Nela Hlaváčová a Eliška Kohnová se umístily na třetím místě a Alena Tvrzová získala druhé místo. Soutěž literárně dramatického oboru se dostala v kategorii slovesné tvorby až do krajského kola, v ní se umístil Matěj Tvrz na prvním místě.

Děkujeme všem učitelům, kteří se starali o přípravu svých svěřenců.

studentka Akademie pro seniory
Jaroslava Janáčková

NAŠI ABSOLVENTI

V letošním roce ukončí první cyklus studia na ZUŠ šest našich žáků, všichni z hudebního oboru. Viktorie Kneislová a Jiří Hauser absolvují ve hře na klavír, Denisa Popová a Patrik Kačír ve hře na bicí, Šárka Kočová ve zpěvu a Alena Turková ve hře na zobcovou flétnu. Všem blahopřejeme.

(Mladé hudebníky provázeli studiem Ilona Juhásová, Jana Aubrechtová, Renata Stibůrková, Jiří Janata a Ivo Haitinger.)

PODĚKOVÁNÍ

I v letošním roce jsme měli velké plány, kterých jsme se však museli na několik měsíců vzdát. Přesto jsme výuku úplně nepřerušili a pokračovali v ní alespoň na dálku. Zvláště pro umělecké vzdělávání je to způsob poněkud neobvyklý, ale vše se nakonec zdařilo.

Musíme tedy pochválit nejenom všechny žáky, ale i jejich rodiče, další příbuzné a přátele, kteří se spolu s nimi do této spolupráce zapojili. Děk patří i učitelům, kteří to nevzdali. Většina dětí už v průběhu května nastoupila zpátky do školy.

Doufáme, že v září už budeme moci pokračovat v přerušném díle v plném rozsahu a se všemi žáky.

JAK NAŠI ŽÁCI VIDÍ ŠKOLU

Tak já mám napsat článek do novin? Docela mě to překvapilo – proč zrovna já? Určitě se vám to někdy také stalo – pro někoho jste jednou něco udělali a on pak po vás chce stále víc. Právě to se mně stává docela často. Některým lidem se kvůli tomu raději vyhýbám. S články do časopisu je to podobné, ale samozřejmě jsem rád, že mohu být při tom. Vydal jsem se tedy vyzpovídat některé pamětníky a pustil se do práce.

Naše škola se ukrývá v malebné části městečka Habartov. Je obklopena rodinnými domky, zelenými zahrádkami a poměrně vysokými stromy. Dříve fungovala jako základní škola. V Habartově totiž dříve bývaly školy dvě. Jedna stála nad kulturním domem a druhá byla ta, o které píšu. Ta u kulturáku byla určena dětem, které bydlely přímo ve městě. Do druhé se sjížděly děti z okolních obcí, třeba z Bukovan nebo z Chlumu. Až v roce 1972 se účel objektu změnil a z obyčejné základky se stala škola umělecká.

Dnes (když postupně stisknete tlačítka všech zvonků a podaří se vám najít někoho, kdo vám nakonec otevře dveře) vejdete do velké rovné chodby, kde se buď zujete, nebo navléknete návleky a pokračujete po krátkých schodech nahoru. Cestou budete poslouchat zpěv a hraní na téměř všechny možné nástroje, to vše

od pilných žáků školy. Na chodbách jsou položeny bílé dlaždice a v některých místnostech jsou podlahy pokryté linoleem nebo koberci. Chodby jsou prosklené, aby nebyly tmavé. Tuším, že celá škola má víc než deset tříd, ani je nebudu všechny vyjmenovávat. V každém případě já nejčastěji chodím do sálu. V této místnosti se konají koncerty, je prostorná a ideální pro hraní na klavír.

Adam Louda

Hraju na klavír v sále. Slovo sál zní sice majestátně, ale i přes honosný název se jedná o pouhou učebnu. S touto místností se mi pojí zejména dva pocity. Tím prvním je strach. To když nemám na hodinu naučeno a spíše než vlastního neúspěchu se obávám zklamání paní učitelky. Druhým bývá očekávání. To když naopak naučeno mám. Mnohdy se pak očekávání promění v ránu, která mě složí zpátky na zem. Zjistím totiž, že to, co doma zahraju na mém vlastním tuhém a rozvrzaném klavíru, nedokážu zahrát na školním křídle.

Ale zpět k sálu. Celou jednu stěnu pokrývá zrcadlo. To má pro mě příchut' hořkosladkou, člověk nepotřebuje vidět svůj obličej pokaždé, když se podívá do strany. Ale s pragmatictější myslí se jistě dá najít mnoho praktických výhod tohoto zařízení. Nakonec však musím přiznat: ač se sál navenek může tvářit jako mrzout, v nitru je lidštější než mnozí lidé.

Lea Ďurkovská

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY
V HABARTOVĚ

vydává vlastním nákladem

Základní umělecká škola Habartov,
okres Sokolov, příspěvková
organizace

e-mail redakce:
hudrataj@volny.cz

telefon:
721 417 161
359 807 447

adresa:
Komenského 312
357 09 Habartov

distribuci zajišťuje ZUŠ Habartov
toto číslo vychází 23. 6. 2020